

ב ר' ש"י פ"ו
הנתקות נספחות שם באיזו
נפקח ג' שם פ"ה אבאו
תוקרי ל"ג, ופק
קורי"ר וראש כלשנין
פטהרא ל"ער ד' שבת
ק' קרב חסידא ונבה
כבר חונן
ה קדמויות נפקח טו.
ו תבומו ערב תבזיר
שם שם שם וב' האי
ו תוקרי"ן נפקח י' רשות

ח' חלכות שבת סימן שנה

- (ג) פתוּם לְהָמִין כַּמְנֻן אֲלָא-אַסְכָּנוּ עֲשָׂה לְהָ (ה) מֵחִיאָה כֹּל סְבִיבָה
 (ג) אוֹ יַעֲשֶׂה הַמְּחִיאָה סְבִיבָה הַגָּקָב שְׁדוֹלִים דָּרָךְ שְׁמָן, בְּוֹהָא שִׁיחָה כּוֹ אַרְבָּעָה, וְאַנְן
 חַלוֹק בֵּין אָם יַעֲשֶׂה (ד) לְמִשְׁאָה מְחִבָּרָת לְהָ (ה) בֵּין אָם עַשְׂנָה (ה) עַל-גְּבָה, וּבֵין שַׁעַשָּׂה קְחִיאָה
 מַפְרָזִים גָּם (ד) *לְשָׁפֵךְ מְגָנָה. בָּרוּן הַהוֹלֵךְ (ט) בְּכֶבֶשֶׂת, (ו) אָנוֹ כָּבוֹל לְמַלְאָת אֲלָא-אַסְכָּנוּ עֲשָׂה לְהָ
 דָּרָךְ (ח) אַרְבָּעָה עַל אַרְבָּעָה וּעוֹשָׂה בּוֹ נָקָב וּמַמְלָא דָּרָךְ שָׁם, *יְאִינָה צְרוּן לְעַשָׂות לוֹ מְחִיצּוֹת*,
 אַלְאָ אָמְרִין כִּי הַצְדִּים וּגְדוֹד אַחִית מְחִיאָתָה, (ט) שָׁהָקָלָו בְּסִפְינָה מְפִנֵּי שְׁאַיָּנוּ יִכְלֹל לְעַשָׂות
 שָׁם מִה שִׁיעָשָׂה בְּבִתִּים. וּהָנִי מַלְיָה (ט) כְּשָׂהָרָא (ט) בְּתוֹךְ עִשְׂרָה טְפִיחִים, אָכְלָם דְּפִנֵּי הַסִּפְינָה
 (ט) גְּבוּרִים עֲשָׂרָה מַעַל הַפִּים, מוֹצִיאָה יְזִין קֶל-שְׁהָוָא (ט) וּעוֹשָׂה בּוֹ (ט) נָקָב וּמַמְלָא דָּרָךְ שָׁם, שְׁהָרִי
 בָּאָר הַיְבָב

באר היטב

שְׁבָרֶגֶד – בפירוש בארכא מחייבת ובקלא הוא דראגרין גוד אח'ין, שעד אז לא היה אכל בספקיה יש שם מחייבת ואילך אכלו קראן גוד אח'ין, פ' גזירים ט' ב' וט'.

משנה ברורה

שער הצעיר

- (ג) נתקbaar מנגנון-אברקסס דה ווּאַרְבָּס וְהַמִּירְבָּס אֶל רְשֵׁי"א וש"א: (ד) מנגנון-אברקסס (ט' ט"ז ש"א): (ה) ב' וש"ריבר-כנטס-הגדולה ח"ז וט"ג-אברקסס בש"ג ר'א"ג: נתקין כן, אבל אם תולקין בהריא על ר'ש"ג: (ו) מנגנון-אברקסס: (ו) ב' וש"ריבר-כנטס-הגדולה ח"ז וט"ג-אברקסס בש"ג ר'א"ג:

הַלְכֹות שֵׁבֶת סִימָן שָׁנָה

כיאורים ומוספים המשך

המים. ובתו הצעי אלמוגים (ס'ק ב) והחו"א (או"ח סי' קג ס'ק ז). שתרוץ זה אינו מועיל לישב את דעת הרמב"ם והשׂו"ע פסקו שגם באמת המים צריך לש凱. שהרי גם שם המים שוחזן לחצץ הם כרמיות.

ב. הmeg"א (סי' שעו ס'ק א) פירש, שהטעם שצורך לשקע טפח בבור העומד בין שתי הצורות, מסווג שחוותים שמא הדלי ירד באלבטן ויכנס לרשות בני החצר השניה, ופירש שכך בגותרא אין צריך לשקע טפח, שכן שהוא עומד לעלעלת על ידי הקוב ומשלול את הרדי לשוחזן מים דרכך הנקב ביושר, ובאופן זה לא וחשותים שדרל' יצא אל מחוץ לחצרה. ואחה מה שבת הפט"ג (שם א"א ס'ק א). ג. החו"א (שם) פירש, שהטעם שצורך לשקע טפח בבור העומד בין שתי הצורות ובאמת המים, וכן שאנו משקע לא נכר כל קר שהמחיצה נעשית כדי לחלק את המים שבתוך האמה או הבור. וכותב שכך בגותרא לא צריך שהמחיצות יהיו שקוות במים, בין שניכר הדבר שהמחיצה נעשית כדי לחלק בין המים שבין המהירות, ונמצוא שיש כאן גבי המים שמתירה במים. וכן עשה זו על גבי המחיצה העליונה או תחת המחיצה מרדכי (סי' שעו ס'ק א) והאר (סי' שעו ס'ק א), שימוש רקס לגבי אמות המים שהטעם הוא מושום היכר. וראיה ביביה"ל לקמן (סי' שעו ס'א ד"ה וצריך) שצין לתייחסם אלו, וכותב שהבב"ח תירץ באופן נסף, והמאמר מודכי (שם ס'ק ג) תמה על תירוץ זו.

[משנ"ב ס'ק ז]

אבל עמק הקפינה בפנימה היה גבוה עשויה טפחים⁽⁹⁾.

(9) וגם אין גובה י' טפחים גם בפנים הספינה, כתוב המג"א (ס'ק ז) שモותר לשאוב מים ממים [בתוך ד' אמות], בין שהسفינה היא ברמלית ונמצא משלט מכמלית לרמלה. ואף שהسفינה היא כליל, ועתה המג"א (סי' שעמ"ה ס'ק ז) שאון ברמלית בכלים, ביאר המשכזה"ש (ס'ק ה) שדין זה שאון ברמלית בכלים נאמר רק בבעל שעומד ברשות הרבים, בין שהוא בטל לרשות הרבים שסבירו, אבל כל העומד בברמלית נעשה ברמלית.

[משנ"ב שם]

דאמ אין עמק עשרה טפחים גם בפנימה של הקפינה, הלא הרי פרטיליה⁽¹⁰⁾.

(10) וגם מבחרץ דפנות הספינה גבירותו י' טפחים מעל המים ובפניהם אין גבירותו י', כתוב לקמן (סי' תה ס'ק לה) שתוך הספינה הוא רשות היחיד, מסווג שיש כאן גיזוד חמשה ומוחיצה חמשה נוכח לעומד בתוך הספינה יש מוחיצה של חמשה טפחים המעצרת את כל החמשה טפחים החיצוניים התתתוניים שחוץ לספינה, וגם הם מבדילים בין הספינה ליטם, וזה לו בתיקון זו יכול להיות.

[ביה"ל ד"ה וחולן פתוח]

אף שאון לה מחיצות פתקיק⁽¹¹⁾.

(11) וטעם הדבר שהגותרא נחשבת רשות היחיד אף שאון לה מחיצות, מסווג שאומרים אחד אחת מוחיצתא, והיוינו שפni הרףណונים כאשר הם ממשיכים עד י' טפחים, והרי זה אליו יש שם מחיצה עשרה. ואף שסתם דף שרוחבו ד' טפחים על ד' טפחים שוחזן למוחיצה הם ברמלית, אין צורך שהמחיצה תרד אל תוך

למחיצה [עד המים] ואior מעל המוחיצה, אין אומרים 'אתי אוירא דהאי גיסא [שמעל המוחיצה] ודהאי גיסא [שתחת המוחיצה] ומובלט המוחיצה', אלא אדרבה אומרים 'עוד אחת מוחיצתא' והמוחיצה מעיליה להחשייב את הגותרא לשותה הייחיד, וכותב החזו"א (או"ח סי' ס"ק יט), שהוא ודוק באומן שהמחיצה גובהה י' טפחים, אבל עם עשה מוחיצה תליה של חמישה טפחים, ומועל אויר החמשה שמעליה עשה עד מוחיצה של חמישה טפחים, אומרים אתו אוירא דהאי גיסא דהאי גיסא [شمתחתה לשוחבה העליונה ושמעל המוחיצה העליונה] ומובלטים את המוחיצה העליונה, וכן אני אוירא דהאי גיסא ודהאי גיסא [החמשה טפחים תחת המוחיצה העליונה, וכן אני אויר שמתפקידו תחת המוחיצה העליונה] ומובלטים את המוחיצה התתתוניה.

אמנם, אם האויר שבין שתי המוחיצות בנوت החמשה טפחים הוא פרחות מחמשה טפחים, יהיה מותר מدين' עמוד מרובה על הפרוץ', שהמחיצה שרותבה חמשה גדולה מן האויר והיא מהירות, ונמצוא שיש כאן גבי המים שמתירה במים. וכן אם עשה זו על גבי המחיצה העליונה או תחת המחיצה תחתוניה, הריווח מפסיק בפני האויר, ואין אומרים 'אתי אוירא' לבטל את המוחיצה.

[משנ"ב ס'ק ז]

אף-על-פי שרחוק עוד הרבה מן הים, וכל-שכן אם עוזש המחיצה של עשרה טפחים למטה אצל הים דמגנין⁽¹²⁾.

(8) כוה ז⁽¹³⁾, ומזכינו עד שני מקומות שעושים מוחיצה

מעל המים כדי לחלק בין הרשותות בתוך המים: א. לגבי אמרת המים העוברת בחצר (cordkem) בש"ע סי' שעו ס'א), שעושם מוחיצה י' טפחים גובהה י' טפחים בכניות וביציאות לה, כדי שיוכלו לשאוב ממנה מים בשבתה.

ב. לגבי בור העומד בין שתי הצורות שלא עירבו ביניין (cordkem בש"ע סי' שעו ס'א), שעושה מוחיצה י' טפחים על גבי הבור, כדי שיוכלו בני כל חזר לשאוב מים מהקלם.

אלא שמצוין חילוק להלכה בין שני מקרים אלו לגווטרא, שבמוחטרא אין צורך לשיקע לשקע את המוחיצה טפח במים, ובאופןם אל פסק השׂו"ע (שם ושם) שצורך לשקע את המוחיצה במים טפח.

א. הרשב"א והריטב"א (עירובין פ"ו, א) פירשו, שהטעם שצורך לשקע טפח בבור העומד בין שתי הצורות, מסווג שבני שתי החצרות שותפות בבור, וכך אם המוחיצה אינה יורדת לתוך המים, נחשב כאילו המים של שתי החצרות מעורבים, ואין המוחיצה שמעליה מושילה לחלק ביניין. אבל בגותרא שהמים שוחזן למוחיצה הם ברמלית, אין צורך שהמחיצה תרד אל תוך

הַלְבּוֹת שֵׁבֶת סִימָן שָׁנָה

ביאורים ומוסיפים

עשויות להתרחק זו מזו אינטראקצייתם לעשות עירוב חזרות מזו לזו. והחו"א (או"ח סי' זח ס"ק ז) תמה עליון, שלשיתה הסוברת שיש לחוש שמא יפהו, למה הтир הרמ"א שהסתפנות גבוחות י' טפחים מן המים, הרי גם באופן זה יש לחוש לדבר, ולכך פריש שליטה השיטות אין חשש שוחחץ יפהו, וטעם השיטה האוצרת הוא משוש שמנען מטלטל מרשות היחיד לרשות היהודך ברכਮלית.

[משנ"ב ס"ק כ]

קאי גם על ה吓טו רגבותיהם עשנה אף בשיין קשורת⁽¹⁸⁾.

(18) מבואר בדבריו שלשיטה זו אם הספינות הן של שני אנשים ומהירות הספינות גבוחות י' טפחים מן המים, הרי הם יכולים לערב בינהם גם כאשר אין קשרות זו לו. והחו"א (או"ח סי' זח ס"ק ז) תמה על כך, וכותבת דבר פשטוט הוא שאם אין קשרות לא מועל עירוב, ובמקרה שלא נחלק בוה אדם מעולם.

[ביה"ל ד"ה לא אם ק קשות]

אף קרא"ש פוך קפא דעתוין הביא דזוקא בשפנסקי⁽¹⁹⁾ בחול⁽²⁰⁾. (19) משמע מדבריו שמלוקן בנפקדו בשבת אפיקו כשפננות הספינות אין גבוחות עשרה [שצין מהליקת זו על דברי הרמ"א שיבר במלתונה מעשרה]. והחו"א (או"ח סי' זח ס"ק ז) תמה, שאם אין גבוחות עשרה אסור לטלטל בינויןן גם עדעת הרא"ש, כיון שנעמן מטלטל מרשות היחיד לרשות היהודך דרך כרמלית. ובואר שמלוקת הדואשנים היא דזוקא כמנהיות הספינות גבוחות מן המים עשרה, ובאופן זה אם הן של אדם אחד לכל הרעות מותר לטלטל אפיקו אחר שנפקדו.

(20) ולפי שיטת הרא"ש, אם נשרו בשבת חל העירוב אף שמבודع יום לא חל, כיון שבשבות הקורומות היה עירוב, והעירוב חור וגערה.

והנה הביה"ל כאן כתוב שאין להקל בדברי הרא"ש, ולכואורה זה סותר למה שכותב לקנון (ס"י שע"ד ס"א ד"ה ואילו) שאין לדחות את דבר הרא"ש מהלכה אחריו שרבים מהאהרונים העתיקו דבריו. אמן בדברי הרא"ש מבוראים שני חידושים, א. שאם עירוב לכמה שבותות ונטמת הפטחה בחול ונפתחה באמצעות השבת, אומרים שהעירוב חור וגערו ביוון שחל בשבת שעברה, ב. שאם נפקדו הספינות באמצעות השבת אמורים הורתה אפיקו שבעת יש ביןין כרמלית. ובסי' שער שם מדובר בבדיקה הראשית, היקל המשנ"ב בהרא"ש, וכן בא"י שנה שמדובר בדין השני, החומר.

[משנ"ב ס"ק כא]

שעל-פניהם⁽²¹⁾.

(21) בចוראת בית הכסא הנדרן בסעיף זה ובסעיף ג, כתוב החזו"א (או"ח סי' זח ס"ק ז) שהו לא שולמים ובשולמים היה נקב, אבל אם אין לו שולמים ויש רק דף לישב עליון ודף זה רוחק ג' טפחים מההנפות וגם הפרוץ מרווחה על העומס, באופן זה מותר להתפנות שם אפיקו אם לא עשו מחיצה כלל, כיון שגם בתוך המהניות הוא כרמלית, ואם אין הוא מוציאה מכרמלית. [ובמה שמדובר בדורנו ששתיהן (שבת ז, א) שהוואק דבללה על בותול העמד ברשות הרבים ונדרקה שם הררי וזה חייב, כיון שאין הכותל ברשות הרבים.]

[משנ"ב ס"ק יב]

הבוין אין צורך לעשות נקב בין שאינו אלא להפר בעלקא, וכי יכול למלאת אפלו שלא במקום היזו⁽²²⁾.

(15) כוה נ⁽²³⁾, ומוכר דין זה צין השעה"צ שהוא מדבריו השוער הרב (ס"ג), ומובהר שם אין צורך כל למלאות דזוקא סמור לויין, אלא כיון שעשה היכר זיו במקומות אחד מותר למלאות מכל מקום בטפינה. והויסף שם [במושג], שלשיתה שמוטר

טלטל מרשות היחיד לכרמלית רק אם הניח באמצע במקום פטור, אבל אם לא הניח אלא שמלטל דרך אויר מקום פטור או ראה להן ס"ק ל', אם כן אסור להכניס את המים לטפינה על ידי היכר יוז גם אם ודפי הספינה גבוחים י' טפחים, אלא צוריך תחילה להניח את הדלי על גבי הזיו שהוא מקום פטור, וממש להכניסו לטפינה. ובדעת הרמב"ם (פט"י מוחלט שבת ה"ב, שמקורו דין והוא מדבריו כבמhour ביבי) החלקו الآחרונים, החותפת שבת ס"ק ח' לדוד בכוונת דברי המגיד משנה שלדעת הרמב"ם צוריך להניח את הדלי על גבי הזיו, וכן סובר הבית מאיר (כאן) במקומו אחר שמצואן בתשובה לרמב"ם. והפמי"ג (או"ח סי' זח ס"ק ז) למד בדעת הרמב"ם שאם בכוונת דברי המגיד משנה שלדעת הרמב"ם צוריך להניח את הדלי על גבי הזיו מועל להיכר, וכן בתבו העורך השלחן (ס"י) עשה זו מותר להכניסים לטפינה אפיקו בשל לוחץ תחילה על גבי הזיו, וכן צוריך להניח על גבי הזיו, אף על שלוחץ (ס"ק ז) וזה פמי"ג (או"ח סי' זח ס"ק ז). וכן משמע מסתימת דברי המשנ"ב וכחxo (או"ח סי' זח ס"ק ז) וכן בתקופה שלם במקומות היזו, וממש מעכן, שכחוב שיכול למלאות אפיקו שלא במקומות היזו, שבל כלכה שיטה שאוסרת לטלטל ברשות דרבנן דרך מקום פטור אם לא הניח במקומות הפטור, והינו ממש שבחיש היכר זיו מותר להכניסים מכרמלית לרשות היחיד דרך מקום פטור אפיקו בעלי להניח במקומות הפטור.

[משנ"ב ס"ק טו]

היכול להגinit עצמות וקלפין על ראש הדפן בצעיבו והם נופלי⁽²⁴⁾.

(22) וכותבת החזו"א (או"ח סי' זח ס"ק ז) שמויר דזוקא אם שופך מים או מניה עצמות וקלפין על עובי דופנו שהוא רשות היחיד, אבל על פניו דופנו אסור, מפני שהדורון דינה הכרמלית, כמו שנשינו (שבת ז, א) שהוואק דבללה על בותול העמד ברשות הרבים ונדרקה שם הררי וזה חייב, כיון שאין הכותל ברשות הרבים.

[משנ"ב ס"ק יג]

נייש פהירין אם הם של אדים אחד, דלא חישין דלמא נפילו⁽²⁵⁾. (23) מבואר מדבריו שלמר ששתיהן השרות חקלקו אם וחוששים שם יפול החוף למים שהם כרמלית ויבוא ליטלו ממש, ולכך יש לאסור לטלטל מספינה לטפינה גם אם שתי הספינות הן של אדים אחד, או שאין חששים לכך, וכך אין לאסור אפיקו בשמעביר למטה מי טפחים אלא כשהסתפנות הן של שני בני בניו, שכן שהן

הרף *אויר מוקם-פטור הוא ממלא *וְשָׁפֵךְ יְהִי בַּחֲרֵר זֶה. וּמִקְמֵיו (ז) יִכְלֹל (ט) עַל דְּבָרִים
הספיטה והם יורדים (טו) לים, דבון דלא זון להו להדי לים אלא מפחו הם באים, על
כחו בפרקמת לא גנרו: הגה (טו) וען לקפן סוף סיון שנ. שתי ספרינות זו אצל זו, אסור לטלטל מזו
לו (ט) אַקְלָא-אַסְכָּן (ט) קשותות (יח) זו קו או אל-אַסְכָּן הם (ט) נבוהם מן (ט) המים עשרה, (ט) *ונצרכם
לערוב בקידר אם הם של שמי באנדרם (מרדי פ' הוווק): ב' בִּתְהַכְּסָא (כא) שְׁעַל-פְּנֵי המים, מפר
(כא) על-ידי מהיכחה תלייה, ובבלבד שתחא (כא) עשויה (ט) להתריר, אבל העשינה לנגיעה
ביתה-הכסא בלבד לא מהני. וואם עשה (כד) דך או קנה (ט) פחת משלשה שתפלל הצואה עליו

באר היטב

אלא שופך בהריין על דרכו הפסיפה בין דאן באנן אללא כהו, משא"כ אם שופך קשת רחוק מן הדרון קני יוזק מרה"י לכרמלית מפש; ואם יש בו גבגה י' איזנו וריצה לשופע על דרכן בגין שם רוחניות וההריה יונס לתרוץ הפסיפה וריצה לשופע מחרוזת פטלן, ציריך קפ"ר גודל-על-פישוטן, עכ"ל: (ט) קשותותן וצערן שלש לאה בעיניהם ד' טקחים. ויז'ו להלמ"ד. (י) לחתיר. בגין רקטתליש מורה להדרי דורך קקטוס-טוו. ויז'ו מא"א: (ט') לחתיר. בגין שיעשעה למיטה ביבי. ולצדנויות מקר', בגין שעשנה גת עפלה: (טג) פחדות אין כבונה, כי בקבני הפסיפה נדרין עוצמות נראבן. כי טב"ז: נול' דזה קרא ונאי מלחה אשכבה אין וועשו בו נקב כי הוא שלא ברודקן כלל אלא בקייאן מן הפימים לאספינה. וכי"כ בקבטב"ס ו' חיל': אבל אם הוא למלעלה כי מוציא זין לבישואו ומכלך, שהרי דרך מוקם בפטור מקלה וכמי זכרי שאל זכרי קאן עוצמתה נקב פדו מכמ"ש ברישא כהשואו בדור', אין אלא וראי בקבנה שעריך אונר קברטט פטרוף מלוא בקייאן, ע"ש. ובכ' בקב"ה: (ט') לדשיך, והיה לזרק עוצמות נראבן. כי טב"ז: נול' דזה קרא ונאי מלחה אשכבה אין וועשו בו נקב כי הוא שלא ברודקן כלל אלא בקייאן מן הפימים לאספינה. וכי"כ בקבטב"ס ו' חיל': אבל אם הוא למלעלה כי מוציא זין לבישואו ומכלך, שהרי דרך מוקם בפטור מקלה וכמי זכרי שאל זכרי קאן עוצמתה נקב פדו מכמ"ש ברישא כהשואו בדור', אין אלא וראי בקבנה שעריך אונר קברטט פטרוף מלוא בקייאן, ע"ש. ובכ' בקב"ה:

באור הלכה

שער הצלון

(ט) הַקָּדוֹם וְכָרְמוֹת רַצִּיחָה לְזַהֲהֵרֶת הַגְּמָרָא שְׁבַתְּ קָיִם מִפְּנֵי רַב הַגָּן וְלִיב חַסְדָּא שְׁפַכְנִין דְּדָה הַיכִּי שְׂדֵי ?הַיְוָה וְכָרְם, מִשְׁמָעַ דְּלָבָב הַגָּנוֹן נִחְיָה אֲשֶׁר פָּגַן שְׁלָא בְּקָמָם הוּא: (ט') רְשִׁי... וְהוּא הַדִּין לְמַתְּחִין וְלַשְׁוֹתָה צְרִיכָּיו עַל דָּפָן הַפְּנִימִית (אתהרונט): (ט'ו) טְבִיעָה (ט'ז) שְׁם וְפְשָׁטוֹת: (ט'ז) לְבִשְׁתָה וְאַלְמָה בְּדָה וְתְּמִימָדָה: (ט'ז) כִּי מִשְׁמָעַ מְגַנְּבָה אַבְּרוּם וְתוֹפְסָתָה הַגְּזָרָה: (ט'ז) אַמְּנָא אַבְּרוּם וְשָׁא. וְהַטָּעַם, כִּי שְׁלָא הָאָהָרָן כְּלָלִית פְּסִיק בְּגִינִּים: (ט'ז) אַלְמָה וְבָה וְתְּמִימָדָה. וּבְגַנְּגָן אַבְּרוּם מְרַץ, מִשְׁמָעַ דָּקָאן בְּפְנִימָה, וְתָחַת הַאָהָרָן כְּלָלִית, וְלֹךְ לָא גָּרוּר כְּלָל לְמַעַלָּה; וְגַנְּלָה וְרַבָּה הַשִּׁיאָן, דְּלַעֲגָן נְוֹשָׁט אַזְן וּבְגַנְּגָן מְהֻהָה כְּלָל בֵּין לְמַחְאָה מְשֻׁבָּה וְאַזְנָה בְּגַנְּגָן לְבִלְבָד, וְאַזְנָה בְּגַנְּגָן מְשֻׁבָּה. (ט'ז) בְּכִן מִשְׁמָעַ מִבְּאוֹר הַגְּזָרָה אַזְנָה שְׁמַפְשָׁלָה, כִּי הַדִּיאָה דִּסְמָנוֹן שְׁגָן סְנִיר: (ט'ז)

הקדם שתפלל למים, איןנו צוריך מהירות ושרי; יהוהו הדין אם בית-הכפה עשווי בך שהזואה נופלה על אדי הפל ואהריך מתגללת ונופלת למשה בכרמלית. ואם (כח) נשביר בך בשפט, מתר, משום דעתך כבוד הבריות: ג' אם בית-הכפה בולט חוץ בחומרה וצואח נונפלת בחפנינה שביבה העיר, שיש בה יותר מבית סאמים (כו) שהוא פרמלית, (כו) איןנו מפר על-ידי אומרים, אך בית-הכפה (כט) למלאה מעשרה, שריך בצל ענן, אך מוצאי מושות-תיכיר לברקלית דרכן לעיל סימן שמנו דיש חולקים. (לו) עין לא קומס-פטור. (לו) האזואה קני מקום (יז) פטו, דלא דריש בה ובאים (מרדי פרק הוווק). עין לעיל סימן שמנו דיש חולקין סביריא לה דאיין קומס-פטור בכרמלית. (לו) לפיה מה שנטפקאר לעיל סימן שמנו דאיין קומס-פטור ברשות-תיכיר לכליל עלא, שביית-הכפה העומד בינו שני קתמים, (לו) אסור לנפות שם אם לא ערכו ימד ולא עשו לו תקון מבעוד יום. (לה) כמו שנטפקאר סעיף ב, דלא שריך, דלא קרי אלא כמו חדר שאינה מענכת, (לו) קדרלען סימן טנו. *עין לקפון סימן שענו שנטפקאר סעיף ד (ד"ט). וכל זה דזא לא בפתיחה, אך בדייעבד (לו) ששבחו ולא ערכו, מפרק, (לה) דעתך כבוד הבריות (הגהת מרדי ד"ט). הולכי קפינוט נגנו לעשות ארכין (לט) מן קמושטה לים, דהואיל והקשותה איננה גבורה עשרה, אך-על-פי שנטפקאה ארבעה, אינה אלא ברכלית, ומוצאי מרכלית לברטלית (כ"י שם א"ח): ד' (מ) מים שאין (טו) עמקים עשרה אין להם דין מים לסתיר (מא) לשפוך בהם במחלוקת: הגה וככל-שכן אם יבשו המים,

באר היטב

שופחת אה"כ לכרמליה, שריו: (טו) עמקים. וזה הקא תוס' דשרי בה"ג: (טז) פטור. דאיינה רחבה ד', ומיריע שטפנזה מפלל הצעואה, ואע"פ

באור ההלכה

שער הצעון

(ט) אחרוניים: (כ) הָרָא: דכין שיש אויר אקלקטי החפיה עד בתי-הנפקה קעת יותר מעשרה טפחים, נמצא פגע חזה באירוע מקומ-טפרוט: (כ) גאנ-אקטנטס: (כג) גאנ-אקטנטס: (כד) מלחמת-השאול, אין שם: (כז) בתי-מאיר, וכך ל' בצעיר ג: (כז) הָרָא בקונט-הָרָא: (כז) כן משפט קראאי-שהחטא בכיבויו ורשותו, רשותה מוקה דלא כוונה, מינו ממש ואלו לשיטותיו, אבל לדעתם שפערן איז רצאי, עין שם. וכן ה' פטען ברא"ש פון קארק ז"ה הדעתו דנא מילרין עשו קום ומלא' קהן מהחטה צבאותו, ואם סבבם איז רצאי, עין שם.

הַלְכָות שֵׁבֶת סִימָן שָׁנָה

ביאורים ומוסיפים

[משנ"ב ס"ק כד]
פחו בברמלית לא גור(22).

קולת מקום פטור, כיון שלגבי רשות של יחיד נחשבת רשות משותפת מדרבנן כמו רשות הרבים, וכיון שאין הכלול רחב ד' טפחים לא נתנו לו דין רשות הרבים. אבל העוצה שמנחת במקום שישר לניהם ומוקם זה משמש לכל הרשותות שביבוי, דיון של המוקם בדיון הרשותות שביבוי. ועתה הבית מאיר (ס"ג, וסי' שעה ס"ב) שיכל לתיקון רבנן בעין דאוריתא תקון, ואיסור זה של שליטה שתי רשותות לא חידשויה הכתמים אלא במקומות שיש בו ד' טפחים.

והנידן למעשה לעניין מקום פטור ברשותות היחיד, הוא כלפי מקום הפתוח שבין הבית לחדר המדרגות, וראה מה שכתבנו לעיל סי' שםו ס"ק ב.

[משנ"ב ס"ק לו]

דָמֹצִיא מְרֻשּׁוֹת לְקָרְקָע שְׂטָפִים(23).

(27) וכן פסקו השוע"ר ל�מן (סי' שעו סי') והמשנ"ב שם (ס"ק ב) לגבי בית הכסא שבין שני בתים. ובטעם הדבר כתוב בשעה"צ שם (ס"ק כה) בשם חיזיוש הרעך"א (על השוע"ע כאן), שאסור להוציא מרשותו לרשות השותפים. ואף שפסק השוע"ר ל�מן (ס"ה שבב ס"א) שכליים שבתו בחיצורת מותר להוציאם מחוץ, מ"מ אסור להוציא את העוצה ממוקם מושב האדם לחוץ החיצופים, כיון שלביתה הכסא הסמוך לבית יש דין בית. אמן דעת החוז"א (או"ח סי' ס"ק כה), שגם בית הכסא שבבית החוץ"א דין זה בצע"ג. וראה עוד במחלוקת זו מה שכתבנו לעיל סי' שעו ס"ק ב, וסי' שבב ס"ק א.

והוגו"א שם (ס"ק ט) כתוב, שהטעם שאסור להתחפנות הוא מושם שהעוצה דינה בכליים שבתו בבית שאסור להוציאם מחוץ לחוץ, והבית מאיר (כאן ס"ג) נחלה עליון, וככתוב שאין על צואה שם כל' בית, וכן דעת החוז"א (שם סי' צו ס"ק ה) שאין על צואה שם כל' בית עד היציאה מוהגך, ומותר להתחפנות בבית הכסא שחיצר גם אם העוצה נפלת למקום שהוא רשות השותפים. ובשעה"צ שם (ס"ק כה) כתוב בשם חיזיוש הרעך"א גז"ל, שדברי המגו"א נאמרו רק בבית הכסא שבין שתי חצרות, אבל באופן שדיבר שם השוע"ע שבית הכסא עומדת בין שני בתים, אסור אפילו אם לא נחשיב את העוצה לכליים שבתו בבית, וכן' לא ש אסור להוציא מרשותו לרשות השותפים.

והורשב"א (בעבודת הקדרש בית נתיבות ש"ד פ"ט) כתוב שambilת כסא הסמוך לחוץ חבריו מותר להטיל מים לחוץ חבריו, מושם שבית הכסא אין דינו כבית, אלא דינו באכדרה ומרפסת שכן רשות אחת עם החצרות.

[ביה"ל ד"ה וצר泓]

וסוגר דאנו פלייל כל' זה בז'ה(23).

(23) וראה מה שכתבנו לעיל סי' שנג ס"א ד"ה וערבו.

[ביה"ל שם]

ולא עזיף זה מאל כתני שפי רשות סמכות זו לו לא גמuri(24).

(24) וזהו"א (או"ח סי' קג סי' כ) תמה על דבריו, שהרי עיקר דין הגمراה (עריבון פ', ב) שאסור להחלהף ברשותות דרבנן, הרי נאמר לגבי דין כותל שבין שני הוצאות שלא עירבו ביניהן.

[משנ"ב ס"ק לב]

צְזֹזָה שְׁבִיתָה-הַפְּסָא בְּזַדְאֵי לֹא קְרַפֵּי לְהַבְּגִים(25).

(25) אבל העוצה ברשות הרבים, מבואר בשוע"ע לעיל (סי' שםה סי' י) שעד גובה ג' טפחים הרי היא בקרע רשות הרבים.

[משנ"ב ס"ק לא]

אֵין מְקוֹם-פְּטוֹר בְּרוּשָׁה-הַחִידָה(26).

(26) ומה שמצוינו בשוע"ע ל�מן (סי' שבב סי') לגבי כותל שבין ב' החצרות שאיןו רחב ד' טפחים, שהמקומות שעל גבוי נחשב למוקום פטור שהוא שמד בתרך רשות הדחיה, תיק' המכח"א (ס"ק ט) שם הכותל בא לחلك בין הרשותות. וביאר המכח"ש, שהטעם שאין מוקם פטור ברשותות היחיד הוא משומש שהוא בטל לרשות שבין שתי חצרות שבא לחلك בין הרשותות, יכול לתבטל אל החצרות. והחוז"א (או"ח סי' קג סי' כה) بيان, שגם המוקם פטור חלק בשימושו מהרשותות שביבויו, כמו בכותל שביביו יש רשות פרטית והוא משמש לשתי החצרות, הרי יש לו